

Cathy Cassidy

Suklaamuruset

WSOY

Cathy Cassidy,

Suklaamuruset 6

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö – Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

FORTUNE COOKIE

TEXT COPYRIGHT © CATHY CASSIDY, 2015

ILLUSTRATIONS COPYRIGHT © PUFFIN BOOKS, 2015

ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ULLA SELKÄLÄ JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-41715-7

PAINETTU EU:SSA

Hei!

On tuntunut surulliselta tietää, että Onnenkeksi olisi Suklaamurusten viimeinen osa. Kaikista näistä kirjoista sen kirjoittaminen oli vaikeinta, mutta myös tyydyttävintä. Se johtui kai siitä, etten halunnut luopua henkilöhahmoistani ja hyvästellä Tanglewoodia, mutta toivottavasti tämä viimeinen tarina saa sinut hymyilemään!

Kun Jake Cooke joutuu vaikeuksiin, hän karkaa kotoa etsimään uusia sisarpuoliaan siinä toivossa, että he voisivat auttaa häntä pelastamaan perheensä tuholta. Löytääkö Cookie etsimänsä vastaukset... vai löytääkö hän jotain vielä tärkeämpää? Lue hänen tarinansa, niin tiedät!

Laita itsellesi smoothie, istu auringonpaisteeseen ja uppoudu viimeiseen seikkailuun Tanglewoodissa. Uskon, että pidät siitä.

Nähdään pian.

Cathy Cassidy xxx

Kiitos...

Kuten aina, ihanalle perheelleni... Liamille, Caitille ja Calille, äidille, Joanille, Andyille, Lorille ja koko klaanille lähellä ja kaukana. Kiitos suurenmoisille ystäväilleni Helenille, Sheenalle, Jessielle, Lalille, Fionalle, Magille, Melille, Mary-Janelle, Janetille, Di'lle, Deniselle ja kaikille muille, jotka pitävät minut (melkein) järjissäni naurulla, halauksilla, suklaalla, juttutuokioilla, juhlilla ja seikkailuilla.

Kiitos organisoinnin mestarille Annieelle, joka järjestää promootiokiertueeni, mahtavalle avustajalleni Ruthille sekä Martynille, joka hoitelee pelottavan numeroiden pyörittelyn. Hatunnosto kaikkein aikojen parhaalle agentille Darleylle ja hänen loistavalle tiimilleen. Kiitokset taitaville (ja kärsivällisille) kustannustoimittajilleni Amandalle ja Carmenille, jotka antoivat viisaita neuvoja ja adoptoivat laaman (kyllä, ihan totta), kun tarvitsin sitä, ja kiitos Sam ja tiimi taiton tekemisestä ennätysajassa. Halauksia maailman parhaalle kuvittajalle Saralle unohtamatta myöskään Carolynia, Juliaa, Jessiä, Taniaa ja koko muuta Puffin-kustantamon jengiä.

Erityinen hurraahuuto Evie F:lle, joka mainitaan tarinassa kunnianosoituksena hänen työstään hienossa It's Good 2 Give -avustusjärjestössä (he auttavat syöpään sairastuneita lapsia ja heidän perheitään. Tutustu heihin – he tarvitsevat kaiken mahdollisen avun!). Toivottavasti sinusta on hauskaa löytää nimesi, Evie!

Viimeisenä vaan ei vähäisimpänä kiitokset kaikille TEILLE, ihanat lukijani, jotka olette pysyneet kanssani tämän sarjan alusta loppuun ja joiden takia kova työ on kannattanut. Ja älkää pelätkö – minä lupaan, että tulossa on lisää kirjoja!

KARKULAINEN

Kännykkäni soittaa hiljaa herätyksen neljältä aamulla, ja työnnän täkin syrjään ja nousen istumaan sängyssä farkut ja t-paita ylläni. Pikkusiskoni näyttävät nukkuvan, kun kurkistan kerrossängyn laidan yli, mutta vaikka laskeudun tikkaita varovasti, en näköjään tee sitä tarpeeksi hiljaa.

Maisie avaa silmänsä ja katsoo pelästyneenä suoraan minuun.

»Shhh!» suhahdan. »Jatka nukkumista. Käyn vain vessassa.»

Mutta Maisie ei ole tyhmä. En yleensä käy vessassa keskellä yötä, enkä varsinkaan täysissä pukeissa ja reppu selässä. Näen hänen silmiensä kiiltävän kyynelistä, mutta olen kuin en huomaisikaan. Haluaisin ojentaa käteni ja pörröttää hänen hiuksiaan, sanoa että kaikki järjestyy, mutten uskalla. Se pelästyttäisi hänet entistäkin pahemmin ja tuntuisi hyvästeiltä.

»Shhh», kuiskaan. »Älä kerro. Soitan sinulle, soitan ihan varmasti.»

»Cookie, älä lähde, ole kiltti», Maisie kuiskaa, mutta

nostan sormen huulilleni ja hänen äänensä haipuu kuulumattomiin.

Peittelen hänet täkin alle ja pujahdan ulos ovesta.

Äiti nukkuu olohuoneen vuodesohvalla peitto vedettynä pään yli. Asunnossa on omituinen märän maton, pyykkipulverin ja suitsukkeen haju. Menen pieneen eteiseen, avaan oven niin hiljaa kuin pystyn ja suljen sen sitten varovasti takanani. Askeleeni kumahtelevat ontosti paljailla puuaskelmilla, kun hiivin alas portaita etuovelle. Sitten olen vapaa ja astun varhaisen kesäaamun viileyteen juuri kun nouseva aurinko alkaa kylvettää hämäriä katuja.

Pysähdyn hetkeksi ulko-oven viereen kirjoittamaan muutaman sanan kiinalaisen ravintolan pleksilasi-ikkunaan. Tekstaan sanat puolen metrin korkuisin pölkkykirjaimin kirkkaanpunaisella huulipunalla, jonka pihistin äidiltä. Hän raivostuu, mutta onneksi en ole kuulemassa läksytystä.

Vedän syvään henkeä, tarkistan että junalippu on taskussa, ja lähden kävelemään.

En katso taakseni.

AIEMMIN

Tanglewoodin kartano
Wood Lane
Kithnor
Somerset

Hei Jake!

Sinä et tunne minua, ja tämä kuulostaa varmasti ihan älyttömältä, mutta kuuntele. Sain vähän aikaa sitten tietää jotain järkyttävää ja uskomatonta isästäni, joka elelee nykyisin leveästi Australiassa. Nimittäin sen, että hänellä oli suhde äitisi kanssa joskus nelisentoista vuotta sitten ja että olet siis velipuoleni. Niinpä, uskomatonta, eikö?

Olen melkein kuusitoista, ja nimeni on Honey Tanberry. Minulla on neljätoistavuotiaat kaksoissiskot Skye ja Summer ja heitä nuorempi

Coco-sisko, joka täyttää pian kolmesta. Toisin sanoen sinulla on neljä sisarpuolta. Sen lisäksi meillä on yksi ei-biologinen sisko, Cherry, mutta ei kai häntä voi oikein laskea, joten sanotaan nyt vain, että sinulla on neljä siskoa. Tämä saattaa tulla sinulle valtavana järkytyksenä – minulle se ainakin olisi sellainen – mutta haluaisin kovasti tavata sinut ja tutustua sinuun. Perhe on tärkeä, varsinkin kun isä osoittautuu melkoiseksi pettymykseksi, niin kuin meidän isämme on osoittautunut.

En ole kertonut sinusta vielä siskoilleni, koska tämä on aikamoinen pommi enkä tiedä, miten he suhtautuvat. En usko, että äitikään tietää mitään. Joten jos sinulla on hyviä ehdotuksia siitä, miten uutinen pitäisi paljastaa heille, kerro minulle.

Odotan kovasti, että kuulisin sinusta pian.

Parhain terveisin
Honey Tanberry

Kun se ensimmäinen kirje oli tullut, en ollut uskonut sitä. Luulin sen olevan jotain monimutkaista huijausta, niin kuin silloin kun äiti sai meilin, jossa sanottiin, että joku hänen kaukainen sukulaisensa oli kuollut yllättäen Borneon viidakoissa ja jos äiti lähettäisi pankkitietonsa, hänen tililleen maksettaisiin 500 000 puntaa.

»Oikeastiko?» olin kysynyt, kun äiti oli näyttänyt meilin.

»Ei, Jake, se on vain spammia, roskapostia», äiti oli sanonut surullisesti.

Olimme saaneet kaksi vuotta sitten ruokapankista sen nimistä säilykettä kuin Spam. Se oli ollut kuminmakuista vaaleanpunaista lihaa, jossa oli täpliä. Tämä spammi oli toisenlaista: huijausta, vedätystä, juoni, jolla yritettiin onkia selville äidin pankkitiedot ja tyhjentää hänen tilinsä.

»Onnea vain yrityksessä», äiti oli hymähtänyt. »Tilin nostovara on tällä hetkellä kokonaiset seitsemänkymmentäviisi pennyä. Jos ne tarvitsevat sen niin epätoivoisesti, pitäkööt hyvänään.»

Joten niinpä luulin sitä ensimmäistä Honey Tanberryn kirjettä spammiksi.

Kirjeessä sanottiin, että saattaisin yllättyä tiedosta, että minulla oli neljä biologista sisarpuolta ja yksi ei oikea siskopuoli, joista en tiennyt mitään, ja lisäksi hunsvotti-isä, joka asui Australiassa. Tiesin jo entuudestaan, että isäni oli hunsvotti, koska olin kuullut sen äidiltä. Hän oli nimittäin tehnyt katoamistempun, kun oli kuullut maailmaan tulostani. Ja mitä taas tuli siskoihin, siinä ei ollut mitään hurraamista: minulla oli jo kaksi siskoja, yhdeksänvuotias Maisie ja viisivuotias Isla, ja he osasivat olla tosi ärsyttäviä.

Ehkä se ensimmäinen kirje oli roskapostia, ehkä ei. Se ei paljon minua kiinnostanut. Rytistin sen ja heitin roskikseen.

Toinen kirje tuli neljä kuukautta myöhemmin ja pulpusi intoa, aivan kuin en olisikaan jättänyt edellistä notee-

raamatta. Honey Tanberry oli selvästi tyttö, joka ei huolinut kieltävää vastausta. Hän kertoi, että hän perheensä asui Somersetissa isossa viktoriaanisessa kartanossa meren rannalla ja että olisin tervetullut vierailulle milloin vain.

Jätä minut rauhaan, olin vastannut hänelle. *Minä en usko sinua. Sitä paitsi minulla on jo kaksi siskoä. Miksi minä haluaisin niitä lisää?* Kirje oli lyhyt ja ytimekäs. Arvelin, että se oli ainoa keino hiljentää hänet. En tiennyt, mitä hän minusta halusi, mutta olin varuillani. Kirje oli huijausta. Täytyi olla.

Kuukausia myöhemmin sain kolmannen kirjeen, jossa oli mukana valokuvia siskoista. Pakko myöntää, että se herätti kiinnostukseni. Tytöt muistuttivat minua, tai minä muistutin heitä, lukuun ottamatta yhtä, jolla oli mantelinmuotoiset silmät ja japanilaistyyllisille saporaille sidotut sinimustat hiukset, mutta eihän hän kirjeen mukaan edes ollut oikea sisko. Muissa oli kuitenkin niin paljon samaa näköä kuin minussa, että hätkähdin.

Vaaleat hiukset, siniset silmät, säännölliset piirteet. Yhdellä työllä oli haaveellinen ilme, toisella vino, ilkikurinen virnistys, kolmas näytti surulliselta ja eksyneeltä, vanhin uhmakkaalta ja vaaralliselta, siltä kuin voisi räjähtää millä hetkellä hyvänsä. Olin nähnyt kaikki nuo ilmeet useita kertoja kylpyhuoneen haljenneesta peilistä, ja nyt ne katsoivat aavemaisesti vastaan nipusta sattumanvaraisia valokuvia.

Viisi kaunista teini-ikäistä siskoä – tai no, siskopuolta, mitä Maisie ja Islakin tarkkaan ottaen olivat.

Heidän isänsä Rick oli manchesterilainen muurari. Silloin kun asuimme Manchesterissa ja ennen kuin hän alkoi juopotella, olin toivonut, että hän olisi minunkin isäni. Rick menetti työnsä, äiti kärsivällisyytensä. Äiti jätti hänet ja vannoi, ettei lankeaisi enää yhteenkään kaksilahkeiseen, niistä kun ei seurannut mitään muuta kuin ongelmia.

»Mutta ei sinusta, Jake», hän oli sanonut sitten. »Ei tietenkään. Sinä olet erilainen.»

Mutta en minä ollut. Minulla oli siihen aikaan hankaluuksia koulussa, hermostutin opettajat, rikoin sääntöjä, vahingoitin koulun omaisuutta. »Tuosta pojasta ei ole mitään muuta kuin harmia», kuulin kerran erään opettajan puuskahtavan epätoivoisella äänellä, joka sai hänet kuulostamaan ihan äidiltäni.

En tiennyt, olinko siitä ylpeä vai häpeissäni.

Jätimme Rickin kaksi vuotta sitten. Mummi lähetti äidille rahat matkalippuihin, ja pakkasimme kassit ja hyppäsimme Lontoon-junaan.

Äiti sai päähänsä viedä meidät Lontoossa kaupunkikierrokselle ennen mummille menoa. Maistaisimme viimeisen kerran vapautta, hän sanoi. Ajelimme ympäri kaupunkia avokattoisella bussilla, ja töllistelimme Nelsonin muistomerkkiä ja Toweria. Pikkusiskoni vilkuttivat Buckinghamin palatsille, ja äiti sanoi, että näki kuningattaren vilkuttavan heille takaisin yhdestä yläkerran ikkunasta.

Jäimme pois bussista Chinatownissa. Siellä oli iso punaiseksi ja jadenvihreäksi maalattu kaariportti, ja kuljimme sen alta. Tuntui kuin olisimme astuneet aivan toiseen maailmaan. Kaupoissa myytiin omituisia tavaroita, jollaisia emme olleet nähneet koskaan aiemmin, kuten kuivattua kalaa ja samettitohveleita, pulleita Buddha-patsaita ja punaisella ja kullalla maalattuja pieniä kissaveistoksia, joiden toinen tassu sojotti ilmassa ja joiden äiti sanoi tuovan onnea.

»Valitkaa joku ravintola», äiti sanoi, ja Maisie ja Isla osoittivat lähintä paikkaa, jonka nimi oli Paperilohikäärme ja jonka ikkunassa roikkui paperista tehtyjä kiinalaisia lohikäärmeitä. Menimme sisään ja tilasimme kiinalaista munakasta, chop suey -wokkia ja kevätrullia, joita haimme aina Manchesterissa, kun Rickin teki mieli noutoruokaa.

Ruokien saapuminen kesti kauan. Vaikutti siltä, että olimme valinneet surkean ravintolan. Tyytymättömyys kasvoi ympärillämme kylmänä ja pahaenteisenä kuin hyökyaalto. Asiakkaat olivat kiukkuisia. Yksi mies vaati paikalle johtajaa.

Lopulta johtaja saapuikin kuumissaan ja hermostuneena, essu sidottuna pukunsa päälle. Hän toi munakkaamme, wokkimme ja kevätrullamme tarjottimella.

»Tarjoilijamme lähti kävelemään», hän selitti anteeksi-pyytävästi laskiessaan ruoat pöydälle vähän epävarmasti. »Toinen on ilmoittautunut sairaaksi. Täällä on tänään kaikki vähän sekaisin.»

Asiakkaat mulkoilivat ympärillämme äkeästi, nurisivat ja tivasivat, missä heidän ruokansa viipyi.

Johtaja kohautti olkapäitään. »Minulla on vain kaksi kättä. Armahtakaa vähän!»

Silloin äiti työnsi lautasensa sivuun, nousi ja paineli keittiöön. Hän palasi hetkeä myöhemmin käsivarrellaan rivi lautasia ja kasvoillaan leveä hymy ja rupatteli pahan-
tuulisille liikemiehille tuodessaan heidän tilauksensa. En tiedä, mitä hän sanoi, mutta hän muutti heidän nyreät ilmeensä hymyiksi.

Maisie, Isla ja minä söimme sillä välin kun äiti tarjoili, ja synkkyys ja kiukku väistyivät Paperilohikäärmeen pöydistä. Istuimme nurkkapöydässämme koko illan. Maisien ja Islan aika kului värityskirjojen ja kynien ja lukemattomien ilmaisten jäätelöannosten parissa. Minä kuuntelin iPodiani ja katselin maailman menoa ravintolan ikkunan ulkopuolella.

Tämä paikka oli jotain aivan muuta kuin se ränsistynyt asuinalue, jossa asuimme Rickin kanssa. Siellä ei juuri koskaan tapahtunut mitään, mutta Chinatown oli täynnä värejä ja valoja ja melua ja vilskettä. Pimeään laskeutuessa katulamput syttyivät ja tuntui, että mikä tahansa oli mahdollista. Kiinalaisperheet tulivat ravintolaan ja lähtivät sitten jatkamaan elämäänsä toisaalle. Pitkästä limusiinista pyrähti tien yli ravintolaan tyttöparvi tanssiaispuvuissaan. Turistiseurue kulki ohi oppaan perässä, joka piteli varjoa korkealla päänsä päällä. Yksi heistä pysähtyi ottamaan valokuvan ravintolan ikkunan läpi, ja Isla nau-

roi, näytti kieltään, pani kädet korvien taa ja heilutteli sormiaan.

Sulkemisaikaan mennessä äidillä oli uusi työ ja hänelle oli tarjottu asuntoa Paperilohikäärmeen yläpuolelta.

»Tämän täytyy olla onnenpäiväni», johtaja sanoi kerta toisensa jälkeen. »Alison Cooke, te pelastitte minut!»

Hän toi meille vadilla neljä onnenkeksiä, joiden kullanuskeiden kuorten sisään oli piilotettu viestejä.

»Oi, onnenkeksejä!» Maisie kiljaisi. »Sinun nimikin tarkoittaa keksiä, Cookie!»

Minua oli kutsuttu Cookieksi niin kauan kuin saatoin muistaa. Rick sen oli aloittanut, ja oppilaat koulussa olivat jatkaneet. Ja vaikka koulut olivat vaihtuneet, lempinimi oli seurannut minua kuin varjo.

»Joo», sanoin. »Siistiä.»

Rikoimme keksit ja otimme ennustukset niiden sisältä.

»Vaikeat ajat ovat nyt takanasi», äiti luki.

»Nyt on oikea hetki hankkia uusia ystäviä», Maisie sanoi.

»Uusi alku on aivan nurkan takana», Islan onnenkeksi väitti.

Minun lapussani luki vain: »Pian elämä muuttuu mielenkiintoisemmaksi.»

Se ei ollut maailman paras ennustus, mutta se piti paikkansa. Muutimme jo samana iltana asuntoon ravintolan yläpuolelle, ja nukuimme lattialla lainattujen peitteiden alla. Seuraavana päivänä äiti otti pankista lainan, jotta pystyi maksamaan asunnon vuokratakuun ja vuokran

Paperilohikäärmeen johtajalle ja omistajalle herra Zhaolle ja ostamaan vähän huonekaluja. Hän hankki käytetyn vuodesohvan, säkkituoleja, pienen pöydän ja kerrosängyn. Maisie ja Isa nukkuivat alasängyssä, minä yläsängyssä, ja äiti nukkui vuodesohvalla.

»Tämä on vain väliaikaista», hän selitti. »Hankitaan sitten muutamia kodin mukavuuksia, kun olen saanut maksettua lainan ja säästettyä vähän palkasta, mutta tämä saa kelvata toistaiseksi.»

Kun menimme lopulta käymään mummin luona Bethnal Greenissä, olimme asuneet kämpässä jo viikon ja äiti teki ravintolassa iltapäivä- ja iltavuoroja. Maisie, Isla ja minä aloitimme koulun muutamaa päivää myöhemmin, ja siitä se lähti käyntiin, uusi elämä, aivan kuin Manchesteria ei olisi ikinä ollutkaan.

Asunto oli kostea ja nuhjuinen, sen maali hilseili ja paljas kovalevyllä notkui, kun sillä käveli, mutta siellä ei tarvinnut kuunnella riitoja eikä hiiviskellä varpaillaan, jottei Rick vain hermostuisi. Minun piti vahtia pikkusiskoja, kun äiti oli töissä, mutta ostimme käytetyn telkkarin ja dvd-soittimen, ja mummi tuli joinakin iltoina pitämään meille seuraa. Minusta kehittyi mestari laittamaan papuja paahtoleivällä, herkkusieniä paahtoleivällä, munakokkelia paahtoleivällä, ja lisäksi meillä oli aina Paperilohikäärmeestä ylijäänyttä ruokaa.

Kuurasimme kämpän lattiasta kattoon, ostimme muutamian purkin maalia ja peitimme sillä lian ja homeen seinistä ja puupinnoista, ja heitimme olohuoneen lattialle

ylijäämäpalan kokolattiamatosta. Opettelin rakentamaan hyllyjä. Ja Chinatown... Chinatown oli uskomaton. Se oli mieleton, cool, täynnä elämää. Rakastin sitä.

Joten kun se ensimmäinen siskopuoleni kirje saapui mummin osoitteesta eteenpäin lähetettynä, se ei ihan totta tehnyt minuun vaikutusta. Minulla oli elämä, minulla oli perhe, ja se riitti. Asiat olivat ihan hyvin.

Toisen kirjeen saapuessa jokin alkoi nakertaa mieltäni ja tulin uteliaaksi. Kirjeet olivat herättäneet minussa kysymyksiä. Olin aina tiennyt, ettei Rick ollut isäni, mutta en tiennyt juuri mitään biologisesta isästäni, ja jokin pieni osa minusta alkoi pohtia asiaa.

Kolmannen kirjeen jälkeen olin pyytänyt äitiä kertomaan minulle isästäni. En aikonut enää tyytyä siihen vanhaan selitykseen, että he olivat olleet liian nuoria ja että isäni oli pelästynyt ajatusta vanhemmaksi tulosta ja päättänyt ottaa hatkat. Halusin yksityiskohtia.

»Miksi nyt?» äiti oli kysynyt väsyneenä pitkästä työvuorosta ravintolassa.

»Miksi ei nyt?» kysyin takaisin, ja äiti oli huokaissut ja kohauttanut olkapäitään.

»Hänestä ei ollut isäksi», äiti oli sanonut kulmat kurtussa. »Meidän on parempi ilman häntä.»

»Mutta *kuka* hän oli?» olin inttänyt. »Miten te tapasitte?»

Minulla oli tuorein kirje taiteltuna taskussani. Huijari/siskoni Honeyn mukaan äiti oli ollut myyntitiimin nuorin jäsen toimistossa, jossa hänen isänsä Greg Tanberry oli

työskennellyt. Vaikutti siltä, että äidillä oli ollut suhde naimisissa olevaan mieheen. Jos se oli totta, tuskin oli niinkään yllättävää, että äiti oli vältellyt kertomasta yksityiskohtia.

»Työskentelimme yhdessä», äiti vastasi epämääräisesti. »Kauan sitten. Hän oli pomoni. Luulin, että seurustelimme vakavasti, mutta hän oli sitten eri mieltä. Mitä niitä vanhoja asioita enää kaivelemaan, Jake.»

»Mikä hänen nimensä oli?» kysyin.

Äiti ei ollut halunnut kertoa. Hän oli jahkaillut ja ähissyt ja yrittänyt kiemurrella ulos tilanteesta, mutta minä sanoin, että nyt oli puhe minun isästäni ja minulla oli oikeus tietää.

»Hänen nimensä oli Greg», äiti oli myöntänyt lopulta. »Greg Tanberry.»

Mietin, mahtoiko kaikki muukin niissä kirjeissä olla totta.

Sinä saatat olla siskoni, olin kirjoittanut Honey Tanberlylle silloin. *Mutta usko pois, sinä et halua tällaista veljeä.*

Neljännän kirjeen mukana tuli junalippu, joka oli voimassa kuukauden, ja kutsu vierailulle Tanglewoodin kartanoon.

Ilmoita, milloin aiot tulla, Honey oli kirjoittanut. *En ole vielä kertonut sinusta muille. Kyllä he hämmästyvät! Mutta usko pois, heistä on mahtavaa tavata sinut!*

Älä pitkästy odottamaan, olin kirjoittanut takaisin.

Kiinnitin junalipun nastalla seinälleni onnenkeksinustuksen yläpuolelle: »Pian elämä muuttuu mielenkiintoisemmaksi.»

En tiennyt silloin, miten totta ne sanat olivat.

Yritän kovasti unohtaa sen neljännen kirjeen. Okei, myönnetään, että voisi olla siistiä saada tietää isästäni – en väitä, etten olisi utelias. Olenhan vain ihminen. Minulla on kysymyksiä. Näytänkö häneltä? Käyttäydynkö samalla tavalla kuin hän? Onko hänellä nopea auto ja ylellinen elämäntyyli?

Tykkään kuvitella niin, vaikka vain piristääkseni ankeaa todellisuutta Paperilohikäärmeen yläpuolella. Ennen kirjeitä en uhrannut biologiselle isälleni juuri ajatustakaan, nyt hän kiehtoo uteliaisuuttani. Ajatteleeko hän koskaan minua? Ehkä ei, ja jos ajatteleekin, luultavasti hän ei kuvittele minua polvillaan kylppärissä, jonka seinää täplittää home ja jonka lattiassa irvistelee vaarallisen näköinen rako. Se parahtaa aina kun lasken painoni sitä vasten pesessäni lempifarkkujani ammeessa pyykkipulverilla.

En harrasta tätä säännöllisesti, mutta pesukoneemme meni rikki puoli vuotta sitten eikä meillä ole tänään rahaa pesulaan, ja minä satun haluamaan puhtaat farkut huomiseksi. Tapaan silloin kaverini Harryn ja Mitchin, ja yritämme päästä Thrash Penguinsin keikalle. Harryn isovelii

soittaa siinä, joten ehkä hän saa suostuteltua ovimiehen lisäämään meidät vieraslistalle, sillä Harryn mukaan bändin keikoilla käy paljon kivannäköisiä tyttöjä.

Hämmennän farkkuja vedessä. Toiseen lahkeeseen tuli eilen töissä iso soijakastiketahra, kun kaadoin vahingossa kananuudeliannoksen jämat päälleni täyttäessäni tiskikonetta. Työskentelen Paperilohikäärmeessä osa-aikaisena, koska haluan nyt kesälomalla tienata vähän rahaa. Herra Zhao on yrmeä pomo ja maksaa nuukasti, mutta onhan sekin kuitenkin parempi kuin ei mitään.

Soijakastiketahra on sitkeässä, ja minun täytyy hinkata sitä kynsiharjalla ja käyttää rutkasti pyykkipulveria, että se haalistuu edes vähäsen. Kun farkut alkavat näyttää paremmalta, käytän pesuaineveden hyödyksi kaatamalla ammeeseen koko pyykkikorin sisällön, ja hämmennän vettä niin että pyykit pyöriivät. Amme on täynnä valkoista vaahtoa ja kuplia, ja välillä ohi vilahtaa raitainen sukka.

»Cookie!» nuorin siskoni Isla kiljuu olohuoneessa.
»Maisie on ilkeä!»

»Enpä!» Maisie huutaa takaisin. »Isla on. Se otti kirjan, jonka lainasin kirjastosta, eikä anna sitä takaisin!»

On niin tyyppillistä, että siskoni aloittavat kolmannen maailmansodan juuri silloin kun olen kainaloitani myöten pesuainevedessä. Heillä on yliluonnollinen kyky tietää, milloin huomioni on muualla. Yhtäkkiä olohuoneessa puhkeaa täysi rähinä, Isla ulvoo ja Maisie kiljuu. Minä huokaan ja jätän pyykit ammeeseen. Pikkusiskojen vahtiminen on täyttä työtä. He alkavat hyppiä sei-

Jake Cooke, **Cookie**, on saanut kuulla elämänsä uutisen: hänellä on **neljä sisarpuolta** joiden olemassaolosta hän ei ole ennen tiennyt. Kun hän on jälleen kerran joutunut pulaan kotonaan Lontoossa **Chinatownissa**, Cookie karkaa tapaamaan sisariaan.

Tämä Tanglewoodissa on kuin unelmaa. Uudet sisarpuolet ovat **hauskoja** ja **vilkkaita**. Charlotte ja Paddy reiluja ja sydämellisiä, retket uimarannalle ja **suklaafestivaalien** järjestelyihin osallistuminen kuin lomaa omasta elämästä. Mutta **Cookie** tietää, että omia sotkujaan voi poistaa vain hetkellisesti...

Onnenkeksi on kuudes kirja Suklaamunus-sarjassa, jossa arkisen kirpeät sattumukset ja suuret haaveet kohtaavat. Sarjassa jokainen sisarus saa kertoa tarinansa.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-41715-7